

lovanou mohl proti ní uplatňovati jen nárok ze smíru, nikoliv však nárok uplatňovaný v dřívějším sporu Cž II 132/30. V souzeném případě podle protokolu ze dne 24. října 1930, Cž II 132/30-6 vzal žalobce žalobu zpět, vzdav se dalšího žalobního nároku. Vzdání se nároku oprávněným (§ 1444 obč. zák.), jež bylo zavázaným přijato, jest obligační smlouvou mezi nimi, na niž jest použití všeobecných předpisů o uzavírání a platnosti smluv (§§ 861 a násl. obč. zák.). O tom, že vzdání se žalobního nároku žalobcem bylo žalovaným přijato, nelze pochybovati; vždyť žalovaný právě v souzeném sporu uplatňuje toto vzdání se žalobcovo. Podle § 870 obč. zák. není povinen dodržeti smlouvu ten, kdo byl k ní přiveden druhou stranou lstí. Žalobce svým přednesem, o němž nabízel důkaz výslechem stran, právě doličoval, že byl přiveden ke vzdání se žalobního nároku druhou stranou lstí. Tato tvrzená okolnost jest pro rozsouzení projednávaného sporu závažná. Bude-li totiž prokázáno tvrzení žalobcovo, že byl přiveden ke zpětvzetí žaloby a ke vzdání se žalobního nároku slibem žalované, že ho přijme opět do práce, a že žalovaná učinila slib ten s úmyslem nikdy jej nesplniti, jen aby vymohla na žalobci zpětvzetí žaloby a vzdání se žalobního nároku, pozbude vzdání se nároku žalobcem, přivoděné lstí žalované, pro žalobce závaznosti. Pouhé zpětvzetí žaloby bez vzdání se žalobního nároku nebrání tomu, aby týž nárok nebyl znovu zažalován, pokud se týče zpětvzetí žaloby bez vzdání se žalobního nároku nelze s úspěchem uplatňovati hmotněprávní námitkou, byl-li nárok, jež byl předmětem zpětvzetí žaloby, znovu zažalován. Jest proto v tom, že odvolací soud neprovedl o uvedeném přednesu žalobcově důkaz výslechem stran, jež tu jediné přicházeli v úvahu, spatřovati vadu odvolacího řízení, jež byla způsobilá zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), zejména, uváží-li se, že žalovaná ani v řízení před pracovním soudem ani v odvolacím řízení nevznesla jiných námitek proti žalobnímu nároku. Jen ještě se podotýká, že nezáleží na tom, že nebylo do protokolu ze dne 24. října 1930, Cž II 132/30-6 pojata, proč došlo ke vzdání se žalobního nároku a ku zpětvzetí žaloby.

Čís. 13831.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Postupem předepsaným v § 70 vl. nař. ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., jest se domáhati i opravy nesprávné výměry nebo výplaty odpočivných (zaopatřovacích) požitků, postup ten nemusí však býti zachován i v případech, kde další výplata vyměřené již pense byla pensionovanému zaměstnanci čsl. státních drah odepřena z důvodu, že nabytí schopnosti ku práci. Nepřichází tu proto v úvahu propadná devadesátidenní lhůta podle § 2 zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Rv II 200/34.)

Žalobce byl pomocným zaměstnancem československých státních drah. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se na československém státu vyplacení další pense měsíčních 425 Kč. Oba nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvního státního soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek prvního soudu jen z důvodu, že žalobci bylo dne 20. listopadu 1932 doručeno rozhodnutí ministerstva železnic ze dne 7. října 1932, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti zastavení výplaty zaopatřovacích požitků, provedenému ředitelstvím státních drah v B., a že žaloba nebyla u soudu podána v propadné lhůtě devadesáti dnů podle § 2 zákona ze dne 15. října 1925 č. 217 sb. z. a n. Při tom vycházel odvolací soud z názoru, že v souzeném sporu jde o nárok, o němž platí předpisy § 70 vládního nařízení č. 15/1927 sb. z. a n. a § 47 vládního nařízení č. 96/1930 sb. z. a n. Názor odvolacího soudu jest však právně mylný, neboť tyto předpisy se netýkají nároku, jehož se žalobce touto žalobou domáhá. Není sporné, že žalobce byl pomocným zaměstnancem čsl. státních drah. V žalobě uvedl, že mu byla od 29. května 1929 vyměřena pense 5.100 Kč ročně, že této pense požíval až do 2. září 1932, kdy mu bylo oznámeno, že mu pense nebude dále vyplácena, protože je způsobilý k zaměstnání, že však podle svého stavu dosud není způsobilý zastávat zaměstnání, takže mu pense přísluší i nadále. Domáhá se proto na žalované straně další výplaty pense 425 Kč měsíčně. Žalovaná strana přiznala, že žalobci byla vyměřena s platností od 29. května 1929 pense ve výši, jak uvádí, a to na dobu neschopnosti k práci, a že výplata pense byla žalobci zastavena dnem 30. září 1932, prý právem, ježto nabyl znovu dřívější schopnosti k práci. Spornou jest tedy otázka, zda zastavení další výplaty vyměřené pense, jejíž výše sporná není, se stalo právem či neprávem. V § 70 vlád. nař. č. 15/1927 sb. z. a n. jest předepsán postup, jak jest se domáhati úpravy nesprávné výměry nebo výplaty služebních příjmů. Podle § 47 odst. (2) vlád. nař. č. 96/1930 sb. z. a n. platí od vyhlášení zákona č. 70/1930 sb. z. a n., ode dne 17. června 1930, ustanovení § 70 vlád. nař. č. 15/1927 sb. z. a n. pro zaměstnance a pozůstalé po nich, jimž byly povoleny odpočivné (zaopatřovací) platy podle uvedeného vládního nařízení. Z toho sice vyplývá, že postupem předepsaným v § 70 vlád. nař. č. 15/1927 sb. z. a n. jest se domáhati též opravy nesprávné výměry nebo výplaty odpočivných (zaopatřovacích) požitků, ale v souzené věci nejde vůbec o úpravu služebních příjmů a nejde tu ani o výměru odpočivných platů, proti jichž výši žalobce nic nenamítal. Sporná otázka byla již vytčena tak, že jde jen o oprávněnost zastavení další výplaty vyměřené pense. Ani ve vládním nařízení č. 15/1927 sb. z. a n., ani ve vládním nařízení č. 96/1930 sb. z. a n., ani v žádném zákoně není stanoveno, že postup předepsaný v § 70 vlád. nař. č. 15/1927 sb. z. a n. musí býti zachován i v případech, kde další výplata vyměřené již pense byla pensionovanému zaměstnanci čsl. státních drah odepřena z důvodu, že nabyl schopnosti k práci. Nelze proto souhlasiti s názorem, že v souzené věci šlo o soukromoprávní nárok, o němž má podle zákonů o tom vydaných rozhodnouti úřad správní (§ 105 ústavní listiny a § 1 zákona č. 217/1925 sb. z. a n.) a který by musil býti uplatněn žalobou v propadné lhůtě devadesáti dnů podle § 2 zákona č. 217/1925 sb. z.

a n. Rozhodnutí čís. 12.225 sb. n. s., na něž poukázal odvolací soud, se nehodí na souzenou věc, ježto mělo zcela jiný skutkový a právní základ. Protože ze stejně mylného právního názoru vycházel i soud první stolice a oba nižší soudy právě pro tento mylný názor se vůbec neobíraly rozhodující a mezi stranami spornou otázkou, zda zastavení další výplaty žalobcovy pense se stalo právem či neprávem, a neučinily zjištění o tom, zda žalobce nabyl zase schopnosti k práci, jest nejen řízení odvolací, nýbrž i celé dosavadní řízení neúplné.

Čís. 13832.

Železniční zaměstnanci.

Srážení pensijních příspěvků ze služebního platu železničního zaměstnance nelze pokládati za »úpravu služebních poměrů« ve smyslu § 70 vládního nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n.

Železniční úřady nejsou jako úřady správní (§ 1 zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n.) povolány rozhodovati i o námitkách železničních zaměstnanců proti nesprávné výměře pensijních příspěvků a o jejich nárocích na vrácení těchto příspěvků, byly-li sráženy neprávem.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Rv II 634/34.)

Žalobci, železničnímu zaměstnanci, strhoval železniční erár v letech 1925 až 1930 na pensijních příspěvcích ročně 11½ % z pensijní základny. Žalobu, již se domáhal na československém státu zaplacení 4.800 Kč, odůvodňoval žalobce takto: Podle stanov pensijního fondu, a to podle § 7 těchto stanov, byl žalobce povinen platiti a také platil od 1. září 1929 na pensijních příspěvcích 11½ % z pensijní základny. Podle těchto stanov čítá se každý plný rok, po který byl příspěvek placen, pro výměru pense za 1½ roku. Takto dosáhl žalobce nároků na pensi ve výši celé pensijní základny dne 1. července 1926. Od té doby mělo mu býti podle § 7 stanov pensijního fondu sráženo jen 8 % z rozdílu mezi pensijní základnou odpovídající skutečným požitkům a mezi pensijní základnou, jakou by měl v době dosažení pensijní základny. Žalovaná strana srážela však žalobci i po dosažení pensijní základny dále 11½ % místo uvedených 8 %. Tím byl žalobce poškozen v době od 1. července 1926 do 30. června 1927 o 1.200 Kč a v další době ještě o dalších 3.600 Kč. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek první stolice jen z důvodu, že žaloba nebyla podána v propadné lhůtě podle § 2 zák. ze dne 15. října 1925 čís. 217 sb. z. a n. Při tom vycházel z názoru, že vyměřování pensijních příspěvků jest nerozlučnou a podstatnou součástí rozhodování o výši služebních příjmů aktivního železničního zaměstnance